

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.035/2021/4.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Őri Andrienn (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Varga Zoltán (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék, 15.M.70.051/2020/19.

A fellebbezést benyújtó fél:

Felperes, 15.M.70.051/2020/20.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 97 000 (kilencvenhétezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 310 413 (háromszáztízezer-négyyszáztizenhárom) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2011. július 13. napjától közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperesnél szociális gondozó és ápoló munkakörben. Munkáltatójának rendelkezése alapján 2014-től gyógyszeradagoló nővéri feladatokat látott el. A munkavégzéséhez rendelkezésére bocsátott irodai helyiséget kicsinek találta, ezért kérte az intézményvezetőt, hogy átkötözhessen egy másik helyiségbe. Miután az általa kért irodában az alperes iratokat tárolt, azoknak egy másik helyiségben történő elhelyezéséhez egy irattároló polcra lett volna szükség. Annak érdekében, hogy a felperes az általa kért irodahelyiséget megkaphassa, élettársa, (tanú 1) felajánlotta az alperesnek, hogy az iratok elhelyezéséhez szükséges polcrendszert elkészítteti. Ajánlatát azt követően is fenntartotta, hogy az alperesi intézményvezető tájékoztatta arról, az alperesnek a bútor elkészíttetésére nincs anyagi fedezete. A polcot ezt követően (tanú 1) közreműködésével a (cég neve) dolgozója, (tanú 2) készítette el, kifejezetten az alperesi intézményvezető által kért színben, méretben és formában. A polcrendszer elkészülését követően a felperes által kért kisebb irodahelyiséget az alperes kiürítette, majd azt a felperes birtokba vette, azt részben a saját tulajdonában álló bútorokkal és egyéb tárgyakkal rendezte be. A (cég neve) által készített polcot az alperes 2014-ben leltárba vette, azt azóta is használja.

[2] Az alperesi intézményvezető 2019. december 20-án arról tájékoztatta a felperest, hogy a jövőben munkaköri feladatai és munkaidő-beosztása módosulni fog, 2020. január 2. napjától kezdődően szociális gondozói és ápolói feladatokat kell ellátnia, a gyógyszerkiadás pedig a feladatok szétosztásával lesz megoldva. A felperes szóban, majd - miután 2020. január 2. napjától táppénzes állományba került - írásban is jelezte az alperesnek, hogy a munkaköri feladatainak és munkaidő-beosztásának munkáltatója általi megváltoztatását nem fogadja el, és kezdeményezte közalkalmazotti jogviszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését azzal, hogy kéthavi távolléti díjnak megfelelő összegű végkielégítés

megfizetésére tart igényt. Utóbb kilátásba helyezte jogviszonya rendkívüli lemondással történő megszüntetését, és jelezte, hogy az alperesi intézménybe bevitt ingóságait, köztük az iratok tárolására készített polcrendszert el kívánja szállítani. Az alperes közölte a felperessel, hogy az általa az intézménybe bevitt ingóságokat munkanapokon bármikor elszállíthatja, a polcrendszer kiadása elől azonban elzárkózott arra hivatkozva, hogy azt az intézmény ajándékba kapta és leltárba vette.

[3] A felperes ezt követően 2020. január 22-én délelőtt élettársával, (tanú 1)nal, valamint (tanú 2)fel megjelent az alperesnél a tulajdonát képező ingóságok elszállítása céljából. Az alperesi intézményvezető attól tartott, hogy a polcrendszer elvitelével kapcsolatos vita elmergesedhet, ezért rendőri jelenlét biztosítását kérte. A rendőrség két rendőrt küldött a helyszínre, rendőri intézkedésre azonban nem volt szükség. A felperes az általa használt irodában elhelyezett saját tulajdonú tárgyait elszállította, a vitás polcrendszer viszont az alperesi intézményben maradt.

[4] A felperes a 2020. január 28. napján kelt és az alperes által január 29-én átvett levelében a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdésére hivatkozva közölte, azonnali hatállyal, azaz 2020. február 1-jével lemond kinevezéséről és munkaviszonyáról. Indokolásként az alábbiakat jelölte meg:

"Annak ellenére, hogy nem vagyok kötelezve, mint alkalmazott az indoklásra, ismét és nyomatékosan tudatom, hogy a több hónapos diszkrimináció, ellehetetlenítés, státuszom megszüntetése, tárgyi eszközöm sajátjaként való rendelkezése miatt. Számos jogszabályba ütközően, többszörösen bizonyított jogellenes cselekedetével, az emberi méltóság, és az emberi élet védelmére hivatkozva nem kívánok részt venni az ott folyó tevékenységben."

Jelezte továbbá, hogy visszaköveteli a tulajdonát képező irodai polcrendszert, és felszólította az alperest, hogy azt vitesse el a lakására.

A levél - perbeli jogvita elbírálása szempontjából releváns - további részletében közölte az alábbiakat:

"Amennyiben továbbra is folytatja az egyéb jogtalanságokat az illetékes hatóságokhoz fordulok, mint rendőrségi panaszként, majd büntető feljelentést teszek a szolgálati út szerinti illetékes hatóságnál. Továbbá megfélemlítés, rendőrségi kihívás tényét is vizsgálni szükséges, milyen tények indokolták! A lejáratás ténye, az erődemonstráció létrejötte több tucat alkalmazott, és idegen emberek előtt történt."

[5] Az alperes válaszában arról tájékoztatta a felperest, hogy a közalkalmazotti jogviszonyáról történő lemondását tudomásul veszi, annak indokait azonban visszautasítja, mivel azok a valóságnak nem felelnek meg, ugyanakkor a kéthavi lemondási időtartam egészére mentesíti őt a munkavégzés alól, lemondási időre járó távolléti díjat azonban nem fizet a részére. Közölte továbbá, hogy a kért polcrendszert, mint az intézmény számára felajánlott, elfogadott és leltárba vett ingóságot nem áll módjában kiadni.

A felperes kereseti kérelme és az alperes védekezése

[6] A felperes módosított keresetében 60 nap plusz 6 hónap felmentési időre járó távolléti díj, végkielégítés jogcímén további 6 havi távolléti díj, összesen 3 580 164 Ft és ennek 2020. február 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére, a fa bútorlapokból és fenyőanyagú polcokból álló 300 000 Ft értékű polcrendszer kiadására, valamint arra kérte kötelezni az alperest, hogy a részére kiadandó okiratokban közalkalmazotti jogviszonya megszüntetésének módjaként "rendkívüli lemondást" jelöljön meg, jogviszonya megszűnésének időpontját pedig helyesen állapítsa meg.

[7] Keresetének indokai szerint közalkalmazotti jogviszonyát jogszerűen szüntette meg rendkívüli lemondással. Véleménye szerint a rendkívüli lemondását tartalmazó okiratból, az ezt megelőzően közte és az alperes közötti levelezés tartalmából, valamint az ügy összes körülményéből levezethető, hogy a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv. (a továbbiakban: Kjt.) 29. § (1) bekezdés a) és b) pontjára alapította a rendkívüli lemondását, amelynek egyik indokaként azt jelölte meg, hogy az alperes a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan, vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegte azzal, hogy munkakörét egyoldalúan módosította. Állította, a rendkívüli lemondása további indoka a Kjt. 29. § (1) bekezdés b) pontján alapult, azáltal ugyanis, hogy a tulajdonát képező bútorait nem adta ki, az alperes olyan magatartást tanúsított, ami számára (a felperes számára) közalkalmazotti jogviszonya fenntartását lehetetlenné tette. Ugyancsak a rendkívüli lemondás jogszerűségét megalapozó alperesi magatartásként jelölte meg álláspontja szerint a rendkívüli lemondását tartalmazó okirat azt, hogy az alperes rendőröket hívott ki az intézménybe, amikor ő onnan az ingóságait kívánta elszállítani. Hangsúlyozta, a rendkívüli lemondásnak ezek az indokai a köztük folyt előzetes levelezés tartalmát is figyelembe véve felismerhetőek voltak az alperes számára, következésképpen azok világosak, emellett megfelelnek a valóságnak és okszerűek is. Keresete jogalapjaként a Kjt. 29., 33. és 37. §-ait, valamint - a bútor kiadására irányuló igénye tekintetében - az Mt. 81. §-át jelölte meg.

[8] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperes nem rendkívüli lemondással, hanem lemondással szüntette meg közalkalmazotti jogviszonyát, ezért végkielégítésre, illetve felmentési időre járó távolléti díjra nem tarthat igényt. Kiemelte továbbá, hogy a lemondásban közölt okok nem világosak, nem valósak, nem okszerűek, így a felperes akkor is jogszerűtlenül szüntette meg a közalkalmazotti jogviszonyát, ha a 2020. január 28-án kelt levele rendkívüli lemondásként minősíthető. Állította, a felperes által kiadni kért bútorokat a felperes élettársa az intézménynek ajándékozta, így az az ő tulajdonát képezi.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 168 435 Ft perköltséget. Megállapította továbbá, hogy a le nem rótt 168 800 Ft eljárási illeték az állam terhére marad.

[10] Ítéletének indokolása szerint a felperes jogviszonyt megszüntető nyilatkozatát lemondásnak és nem rendkívüli lemondásnak tekintette, a felperes terhére értékelte ugyanis a

felperes által írt levélben fellelhető azt az ellentmondást, miszerint a felperes szándéka egyszerre irányult a jogviszonyának azonnali megszüntetésére, amelynek legkésőbbi időpontja a jognyilatkozat alperessel való közlésének napja, azaz 2020. január 29. lehet, ugyanakkor a levélben jogviszonya megszűnésének időpontját 2020. február 1. napján jelölte meg. Rámutatott, miután a felperes jogviszonyt megszüntető nyilatkozatát lemondásnak tekintette, a felperest az általa érvényesíteni kívánt távolléti díj nem illeti meg, mert az kizárólag a jogszerű rendkívüli lemondás jogkövetkezménye lehet.

[11] Utalt arra, a felperesi jognyilatkozat rendkívüli lemondásként való elfogadása sem tehetné megalapozottá a felperes végkielégítés és felmentési időre járó távolléti díj címén érvényesített követelését. A felperes által gyakorolt rendkívüli lemondás ugyanis nem felel meg a világosság és a valóság követelményeinek, mivel abból nem állapítható meg, hogy az alperes mikor és milyen magatartást tanúsított, amellyel a közalkalmazotti jogviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan, vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegte, vagy mi volt az az alperesi magatartás, amely a közalkalmazotti jogviszony fenntartását a felperes számára lehetetlenné tette. Nem osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy a lemondást megelőző levelezést a lemondás részének kellene tekinteni, figyelemmel arra, hogy a lemondást tartalmazó okiratban a megelőző levelezésre a felperes nem hivatkozott, másrészt a megelőző levelekben a rendkívüli lemondás mellett a közös megegyezésre történő hivatkozás is szerepel, emellett a felperes személyesen lemondási, nem pedig rendkívüli lemondási szándékát közölte az alperessel. Értékelési körébe vonta továbbá azt a felperes által elismert tény, hogy a lemondást megelőzően folyamatosan egyeztetett jogással, és jognyilatkozatát is ügyvéd segítségével készítette el.

[12] Utalt arra, ha megállapítható is lenne, hogy a felperes a perben előadott okokat jelölte meg az alpereshez címzett levelében a rendkívüli lemondása indokaként, ezek az okok nem valósak, így a felperes közalkalmazotti jogviszonyt megszüntető jognyilatkozata ez okból sem tekinthető jogszerűnek.

[13] Ugyancsak alaptalannak ítélte a felperes polcrendszer kiadására irányuló keresetét. A perben lefolytatott bizonyítás adatait mérlegelve ugyanis igazoltnak találta azt az alperesi állítást, miszerint az érintett bútort (tanú 1) az intézménynek ajándékozta, így az nem képezi a felperes tulajdonát.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását kérte, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. A másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkörökként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a)-e) pontjait jelölte meg. Fellebbezésének indokai szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel teljeskörűen, a szükséges bizonyítási eljárást nem folytatta le, az általa indítványozott bizonyítás egy részét mellőzte, és e tekintetben nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem. Mindez álláspontja szerint olyan súlyos eljárási szabálysértés, ami indokolja az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Érvelése szerint az

elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, a megállapított tényekből téves következtetésre jutott, és mindezek következtében ítélete sérti az Mt. 81. §-át, a Kjt. 29. § (1) bekezdés a) és b) pontját, a Pp. 279. § (1) bekezdését, 346. § (4) és (5) bekezdését, nem felel meg továbbá az MK. 95. sz. kollégiumi állásfoglalásban és a BH2017. 348. számú eseti döntésben foglaltaknak.

[15] A fellebbezésében részletezett indokai szerint kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság több tekintetben tévesen, illetve hiányosan állapította meg a tényállást, így figyelmen kívül hagyta azt az ajándékozási szerződést tartalmazó okirattal, valamint a tanúkkal is igazolt tény, miszerint a perbeli polcrendszer az ő tulajdonát képezi a közte és a (cég neve) között létrejött ajándékozási szerződés alapján. Állította, a tényállásban írtaktól eltérően soha nem nővér munkakörben került foglalkoztatásra, az eredeti szociális gondozó és ápoló munkakörből 2014-ben "gyógyszeradagoló nővér" munkakörbe került. Kiemelte, valótlannul tartalmazza az ítélet indokolásának tényállása, miszerint az alperesnél 2019 decemberében létszámhiány merült fel. Hiányolta a tényállásból annak rögzítését, hogy 2020. január 22-én, amikor megkísérelte elszállítani a tulajdonát képező ingóságokat az alperesi intézményből, az alperes rendőri intézkedést vett igénybe, anélkül, hogy erre akár ő, akár más jelenlévő személy okot adott volna. Állította, a rendkívüli lemondását erre az indokra hivatkozva adta be. Hangsúlyozta, a rendkívüli lemondást tartalmazó levelét annak tartalma alapján kell értelmezni, kifogásolta ezzel összefüggésben, hogy az elsőfokú bíróság úgy tekintette, mintha a levelet jogi képviselő írta volna. Előadta, jogviszonya megszűnésének időpontjaként azért 2020. február 1. napját jelölte meg, mert 2020. január 31-ig táppénzes állományban volt, és úgy tudta, annak fennálltaig nem szüntethető meg a jogviszonya. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően a rendkívüli lemondást tartalmazó okiratból világosan kitűnnek annak okai, nevezetesen, a munkaköri feladatainak munkáltató részéről történő egyoldalú megváltoztatása, a saját tulajdonában lévő polcrendszer elhozatalának megakadályozása, és a rendőri jelenléttel nyomatékosított munkáltatói hatalomgyakorlás. Kiemelte, a lemondás indoka világossága követelményének a megtartottságát nem általában, hanem a jognyilatkozat címzettje tudomása (tudattartalma) alapján kell értékelni (BH2017. 348.). Kifogásolta, hogy a rendőri intézkedésre vonatkozó hivatalos dokumentumok beszerzésére irányuló bizonyítási indítványának teljesítését, valamint a polcrendszer ajándékozására vonatkozó F/11. alatt csatolt szerződés, mint bizonyíték értékelését az elsőfokú bíróság mellőzte anélkül, hogy ennek indokait megjelölte volna.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Érvelése szerint az elsőfokú eljárás során nem történt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó eljárásjogi szabálysértés, az elsőfokú bíróság az ügyben széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, annak adataiból megalapozott jogi következtetésre jutott. Megismételte azt az elsőfokú eljárásban előadott álláspontját, miszerint a felperes rendkívüli lemondásában közöltek nem felelnek meg a világosság, valóság és okszerűség követelményének. Kiemelte, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból és bizonyítékokból megalapozottan vont le azt a jogi következtetést, hogy a polcrendszer ajándék címén az alperesi intézmény tulajdonába került, amelyet a felperes nem követelhet vissza.

Az ítéltábla döntésének indokai

[17] A fellebbezés alaptalan.

[18] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen okkal teszi, melyik eljárási, vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

[19] A perbeli esetben a felperes másodlagos fellebbezésében eljárási szabálysértésre alapítottan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte. Tekintettel arra, hogy e másodlagos kérelem megalapozottsága esetén az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi felülbírálatára nem kerülhet sor, az ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, az elsőfokú bíróság vétett-e olyan, az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértést, ami a Pp. 381. §-a alapján indokolhatja ítéletének hatályon kívül helyezését. A felperes e tekintetben a tényállás feltáratlanságára, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére, azaz a Pp. 279. § (1) bekezdésében, valamint 346. § (4) bekezdésében foglaltak megsértését állította. A felperesi hivatkozással szemben azonban az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához indokolt mértékben a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást feltárta, döntésének indokait megjelölte. Kétségtelen, hogy ítéletének indokolásában nem tért ki arra, miért mellőzte a felperes rendőrség megkeresésére irányuló bizonyítási indítványát, illetve hogy a polcrendszer kiadására irányuló kereseti kérelem elbírálása körében miért hagyta figyelmen kívül a felperes által csatolt ajándékozási szerződést. Ez utóbbi hiányosságok azonban az elsőfokú bíróság érdemi döntésének megalapozottságát nem érintik, a lentebb indokoltak szerint azok elrendelése, illetve értékelése alapján sem lenne hozható a felperesre nézve kedvezőbb döntés.

[20] Ami az ügy érdemét illeti, az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetért, annak indokaival azonban nem teljes mértékben, az alábbiakra figyelemmel.

[21] Kétségtelen, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonya megszüntetésére irányuló jognyilatkozatát tartalmazó okirat annak jelentős részében nem, vagy csak alig értelmezhető, az azonban egyértelműen kiderül belőle, hogy a felperes a közalkalmazotti jogviszonyát rendkívüli lemondással kívánta megszüntetni. Ezt ugyanis nyilvánvalóvá teszi egyrészt az általa felhívott jogszabályhely, nevezetesen az Mt. 78. § (1) bekezdése, ami ugyan nem vonatkozik a felperes közalkalmazotti jogviszonyára, de az arra irányadó Kjt. 29. § (1) bekezdésében foglaltakkal tartalmilag azonos rendelkezést tartalmaz, másrészt az okiratban szereplő tárgymegjelölés: "kinevezésről, munkaviszonyról való azonnali különleges lemondás". Önmagában az a körülmény, hogy a felperes szükségtelenül ugyan, de a lemondás hatályosulásának dátumaként rögzítette a 2020. február 1-i időpontot, nem jelenti azt, hogy az alperes számára ne lett volna felismerhető, hogy valójában a felperes azonnali hatállyal kívánta megszüntetni jogviszonyát. Figyelembe kellett venni e tekintetben azt a körülményt is, hogy ha a felperesnek volt is jogi segítsége a döntése meghozatala során, a rendkívüli lemondását tartalmazó levél megfogalmazásából egyértelműen kitűnik, hogy azt nem jogi szakember készítette, így a 2020. február 1-i megszüntetési dátum ellenére kétségtelen, hogy a felperes azonnali hatályú lemondást közölt az alperessel.

[22] Mindennek azonban a felperes pénzkövetelés iránti igényének megalapozottsága szempontjából gyakorlati jelentősége nincs. Amint ugyanis az az elsőfokú bíróság ítéletéből is kitűnik, a közalkalmazotti "rendes" lemondáshoz a Kjt. nem fűzi a felperes által érvényesíteni kívánt jogkövetkezményt, a rendkívüli lemondás címén érvényesített követelése pedig azért alaptalan, mert – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt –, a felperes által közölt rendkívüli lemondás jogszerűtlen. A közalkalmazotti rendkívüli lemondással szemben ugyanis a Kjt. 29. § (1) bekezdése kettős követelményt támaszt. Egyrészt a felmentés indoka a munkáltató (1) bekezdés a), vagy b) pontjában megjelölt magatartása lehet, másrészt az indokolásból a rendkívüli lemondás okának világosan ki kell tűnnie, és ennek az oknak valósnak és okszerűnek kell lennie. E feltételek konjunktívák, bármelyik hiánya esetén a rendkívüli lemondás jogszerűtlen.

[23] Jelen esetben, amint azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette határozatának indokolásában, a felperes által közölt rendkívüli lemondás a világosság követelményének nem felel meg, abból nem derül ki, hogy pontosan milyen magatartásával és milyen kötelezettségét szegte meg a felperes szerint az alperes, illetőleg mi volt az az alperesi magatartás, amely számára lehetetlenné tette a közalkalmazotti jogviszonya fenntartását. A világosság követelményének a rendkívüli lemondás indokolása abban az esetben felel meg, ha tartalmazza azokat a konkrét tényeket, illetve körülményeket, amelyekre a munkavállaló a lemondást alapította (MK. 95. sz. állásfoglalás II. pont).

[24] A perbeli esetben a felperes által a pereben hivatkozott lemondási okok, azaz a munkakör alperes általi egyoldalú módosítása, a polcrendszer kiadásának megtagadása és a rendőri intézkedés igénybevétele, a felperes rendkívüli lemondását tartalmazó okiratból nem olvasható ki. Nem derül ki az okiratból, hogy a felperes mit ért a több hónapos diszkrimináció, ellehetetlenítés, státusza megszüntetése, illetve tárgyi eszköze sajátjaként való rendelkezése alatt. Az ugyan megállapítható, hogy a sajátjának tekintett polcrendszer kiadásának alperes általi megtagadását sérelmezi, azonban az okiratban szereplő megfogalmazás e tekintetben nem a lemondás indokaként értelmezhető, hanem akként, hogy a jogviszonya megszűnése folytán a továbbiakban nem kívánja az alperes birtokában hagyni ezt a vagyontárgyat. Végül az okirat rendőrségi intézkedésre utaló bekezdéséből sem derül ki egyértelműen, hogy e tekintetben a felperes pontosan milyen alperesi magatartást és milyen okból sérelmez. Kétségtelen, hogy az alperes a tényállásban részletezett előzmények alapján következtethetett arra, hogy mik lehetnek a felperes sérelmei, ez azonban a felmentést megalapozó konkrét tények pontos, egyértelmű megjelölését nem pótolja.

[25] Miután a felperesi rendkívüli lemondás indokai nem világosak, értelemszerűen azok valósága és okszerűsége, illetve a rendkívüli lemondás Kjt. 29. § (1) bekezdés a), vagy b) pontjában előírt feltételeinek a megvalósulása már nem is vizsgálható. Megjegyzi ugyanakkor az ítéltábla, a perben világossá tett lemondási indokok alapján sem állapítható meg a rendkívüli lemondás jogszerűsége. Az alperes ugyanis a felperes munkakörét nem módosította egyoldalúan, az változatlanul szociális gondozó és ápoló munkakör maradt, az alperes az e munkakörbe tartozó ténylegesen ellátandó feladatokat érintően közölt 2020. december 20-án változásokat a felperessel, ezek a változások azonban nem más munkakör ellátására vonatkoztak, hanem csak az ugyanazon munkakörbe tartozó konkrét feladatokat rögzítő munkaköri leírás tartalmára, ez a változtatás pedig az aleprest, mint munkáltatót a Kjt. 39. § (2) bekezdése alapján a felperes hozzájárulása nélkül is megillette, így ezzel az intézkedésével kötelezettségszegést nem valósított meg.

[26] A polrendszer kiadásának megtagadása sem értékelhető rendkívüli lemondást megalapozó alperesi magatartásként. A lentebb indokoltak szerint ugyanis a polrendszer nem a felperes, hanem az alperes tulajdonát képezi, így az alperes azt nem volt köteles a felperesnek kiadni.

[27] Végül, a felperes alpereshez intézett leveleinek hangvétele, az azokban fellelhető fenyegetések alapján az alperes megalapozottan tarthatott attól, hogy a felperes ingóságainak az alperesi intézményből történő elszállítása során akár súlyos konfliktushelyzet is kialakulhat, amelynek megelőzése, illetve kezelése érdekében a rendőri jelenlét kérése nem tekinthető a felperesre nézve olyan sérelmes alperesi magatartásnak, amely számára lehetetlenné tette a jogviszonya további fenntartását. Utal ezzel összefüggésben az ítéltábla arra, a perben tanúként meghallgatott rendőrök vallomása alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a rendőrség a fent megjelölt okból jelent meg az alperesi intézményben, amikor a felperes az ingóságai elszállíttatását intézte, mint ahogy az is, hogy kintlétük során intézkedésre nem került sor, és nem történt semmi olyan incidens, ami a felperesre nézve sérelmes lehetne. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság indokoltan mellőzte a rendőrség megkeresését a felperes által kért rendőri dokumentációk megküldése céljából.

[28] Miután a fentiek szerint a felperes által közölt rendkívüli lemondás jogellenes, a felperes alaptalanul kifogásolta, hogy a jogviszonya megszűnéséről kiadott okiratokban az alperes a megszűnés jogcímeeként nem ezt tüntette fel.

[29] Az alperes a közalkalmazotti jogviszony megszűnésekor a munkáltató által a munkavállaló részére kiadandó igazoló lapokon a jogviszony megszűnésének időpontjaként a felperes által a rendkívüli lemondást tartalmazó okiratban megjelölt 2020. február 1-jei időpontot tüntette fel, miután - a 2020. január 29. napján kelt válaszleveléből megállapíthatóan - tudomásul vette, hogy a felperes kezdeményezésére a közalkalmazotti jogviszonya ezen a napon megszűnik. Nem állapítható meg, hogy e tekintetben a felperesnek miért sérelmes az igazoló lap munkáltató általi kitöltése, illetőleg azt sem határozta meg keresetében, hogy miként kérné az időpont megváltoztatását. Egyebekben, miután a felek egyezően a 2020. február 1-jei időpontot jelölték meg a felperes közalkalmazotti jogviszonya megszűnésének időpontjaként, a felperes ezt az adatot helyesen tüntette fel a felperes részére kiadott igazoló lapokon, így a felperes ezzel kapcsolatos kereseti kérelme is alaptalan, függetlenül attól, hogy az ítéltábla azt elfogadta, hogy a felperes rendkívüli lemondással kívánta megszüntetni a jogviszonyát.

[30] Alaptalanul kifogásolta a felperes a polrendszer kiadása iránti keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést is. Az Mt. közalkalmazotti jogviszonyokban is irányadó 80. § (1) bekezdése értelmében a munkaviszony megszűnésekor, illetve megszüntetésekor - függetlenül annak pontos jogcímétől - a felek kötelesek egymással elszámolni. Ez az elszámolási kötelezettség adott esetben magában foglalja a munkáltatónak azt a kötelezettségét is, hogy a munkavállaló tulajdonát képező, munkahelyre bevitt dolgait a munkavállalónak kiadja, illetve azok elvitelét biztosítsa.

[31] Jelen esetben azonban a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az általa kiadni kért polrendszer az ő tulajdonát képezi. Ennek az állításának az igazolására a

keresetleveléhez 11. számmal jelölt mellékletként csatolt ajándékozási szerződés nem alkalmas. (tanú 3) tanúvallomása ugyanis igazolta azt az egyébként felperes által sem vitatott tény, hogy az érintett polcrendszert a felperes élettársának közreműködésével azért készítette és szerelte be a (cég neve) alkalmazottja az alperes egyik irodájába, hogy a felperes által birtokba venni kívánt irodahelyiségből az iratok átpakolhatók legyenek ebbe a helyiségbe. A polcrendszert a felperes soha nem használta, az kifejezetten az alperesi iratok elhelyezése céljából készült az alperes akkori intézményvezetőjének kérése, illetve útmutatása alapján. Az intézményvezető a felperes, illetve (tanú 1) tanú által sem vitatottan jelezte a polc készítését felajánló (tanú 1)nak, hogy az alperesnek nincs anyagi fedezete a polc ellenértékének kifizetésére, (tanú 1), illetőleg az ő közvetítésével eljáró (cég neve) azonban ennek ellenére is vállalta a polc elkészítését és beszerelését anélkül, hogy jelezte volna, miszerint az érintett bútor feletti rendelkezési jogát fenn kívánja tartani. Figyelembe véve emellett, hogy - a felperes által ugyancsak nem cáfoltan - szokásos volt, hogy harmadik személyek az alperesnek különböző vagyontárgyakat ajándékozzanak, az alperes megalapozottan következtetett arra, hogy a (cég neve) a polc alperesi intézmény céljainak, igényeinek megfelelő méretben és módon történő elkészítésével, annak átadásával az ajándékozási szándékát juttatta kifejezésre, amely ajándékot az alperes a bútor átvételével elfogadott. Ezzel a (cég neve) és az alperes között a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. 6:235. § (1) bekezdésében szabályozott ajándékozási szerződés jött létre, amely alapján az alperes a bútor tulajdonjogát megszerezte.

[32] (tanú 3) tanúvallomásából kitűnően a fentiek szerinti ajándékozásra 2014. évben került sor, ami azt jelenti, hogy a felperes által csatolt ajándékozási szerződés megkötésekor, 2015-ben az érintett polcrendszer már nem képezte az ajándékozó (cég neve) tulajdonát, következésképpen – tekintettel arra, hogy a Ptk. 5:39. § (1) bekezdése értelmében átruházással a dolog tulajdonosától lehet a tulajdonjogot megszerezni – a felperes által hivatkozott ajándékozási szerződésben a (cég neve) lehetetlen szolgáltatásra vállalt kötelezettséget, ezért ez az ajándékozási szerződés a Ptk. 6:107. § (1) bekezdése értelmében semmis, így arra a felperes jogot nem alapíthat [Ptk. 6:108. § (1) bekezdés].

[33] Minderre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fentiekben részletezett részben eltérő indokokkal - helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[34] Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjból álló, az irányadó jogszabályi rendelkezésre utalással felszámított (Pp. 81. § (2) bekezdés) másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelete 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg a felperes által a keresetlevelében megjelölt 3 880 164 Ft összegű, a fellebbezési eljárásban is irányadó perérték alapulvételével.

[35] A Pp. 102. § (6) bekezdése alapján a felperest megillető munkavállalói költségmentességre figyelemmel rendelkezett úgy, hogy a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Dr. Szeghő Katalin s.k. Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k. Dr. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke, előadó

táblabíró

táblabíró